

תת"ע 7433/03/20 - מדינת ישראל נגד לירון בר-נר לירון בר-נר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 7433-03-20 מדינת ישראל נ' לירון בר-נר
בפני כבוד השופט אלעד שור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לירון בר-נר לירון בר-נר

הנאשמים

הכרעת דין

1. ביום 27/9/19 סמ"ר סארי מוראד (להלן: "השוטר") סייר על כביש 20 כשלפתע צדה עינו בנאשמת המביטה כלפי מטה וזאת כאשר נהגה את רכבה במקביל אליו כאשר ג'יפ הקיה בו נהג באותה עת היה משמאל לרכבה, השוטר שניסה להבין מה פשר המבט המופנה כלפי מטה ניצל את כך כי הנאשמת עברה עם רכבה לנתיב בו הוא נסע ועבר בעצמו לנתיב בו נסעה הנאשמת עם רכבה קודם לכן כך שהתחלפו היוצרות ובמקרה זה הנתיבים וכעת מצא עצמו השוטר שוב מקביל אל רכב הנאשמת רק שכעת רכבו, הג'יפ הגבוה מרכבה של הנאשמת, היה מימינה, או אז, הבחין לדבריו, כי על ירכה הימנית של הנאשמת מונח טלפון נייד כאשר לדבריו ידה השמאלית אוחזת בטלפון. לפיכך עצר את הנאשמת ורשם לחובתה דו"ח מסוג ברירת משפט בגין שימוש או אחיזה בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית עבירה לפי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.
2. הנאשמת אשר לא השלימה עם הגזירה הגישה על פי זכותה שבדין בקשה להישפט, בדיון ההקראה אשר התקיים ביום 5/5/20 כפרה באשמה והתיק נקבע לדיון הוכחות אשר נשמע ביום 7/6/20.
3. במהלך הדיון נשמע השוטר ונחקר נגדית על ידי הנאשמת אשר שלטה היטב ברזי החקירה הנגדית זאת בכישרונה ובזכות היותה עורכת דין בעצמה, הדו"ח אשר נרשם מידי הוגש וסומן ת/1, הנאשמת העידה בעצמה ונחקרה בחקירה נגדית על ידי התובע המלומד והצדדים סיכמו.
4. יומיים לאחר הדיון התבקש בית המשפט לאפשר הגשת דברי הנאשמת אשר נאמרו על אתר לשוטר ונרשמו בכתב ידה על גבי מסמך משטרתי וכן התבקש תיקון הפרוטוקול באופן המשקף במדויק כל מילה אשר נאמרה שכן הנאשמת הקריאה את חקירתה מכתב במהלך הדיון, בית המשפט נעתר לבקשתה שכן הדברים היו זכורים לו היטב.

5. המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב השאלה האם הנאשמת החזיקה באמצעות ידה בטלפון והאם הביטה לכיוון הטלפון שכן לטענת הנאשמת שתי ידיה אחזו בהגה ומבטה היה מופנה לפנים וזאת בניגוד לשוטר אשר לדבריו הנאשמת אחזה בידה השמאלית בטלפון זאת בעודו מונח על ירכה הימנית ומבטה היה מופנה כלפי מטה.

מוסכם היה על הצדדים כי הטלפון היה מונח על ירכה הימנית של הנאשמת.

דין והכרעה בסוגיית העובדות:

6. לאחר ששמעתי את הצדדים אני קובע כי השוטר עשה עלי רושם אמין ואני מקבל את דבריו לפיהם התרשם כי מבטה של הנאשמת היה מופנה כלפי מטה עת הבחין בה, שאחרת יהיה זה תמוה מדוע מכל מאות הרכבים אשר נעו בכביש בזמן האירוע דווקא הנאשמת היא שלכדה את עיניו וגרמה לו לשנות נתיבים כדי לבדוק מה פשר הפניית מבטה מטה והנה כי כן, החשד התממש, שכן על ירכה של הנאשמת מונח היה טלפון נייד, הצטרפות המקרים מלמד כי ניתן לתת אמון בגרסת השוטר באשר להבחנותיו, גרסתה של הנאשמת בנקודה זו לפיה מבטה היה מופנה לכיוון הכביש ייתכן ונכונה לנקודת הזמן בה כרז לה השוטר ולא לנקודת הזמן בה הבחין בה השוטר שהרי אז הנאשמת טרם הייתה מודעת לקיומו ועל כן גרסת השוטר כאמור, מקובלת עלי חלף גרסת הנאשמת.

7. עוד אני קובע בהקשר זה כי המבט כלפי מטה היה מופנה אל הטלפון שהרי מה לו לנהג להוריד עיניו מהכביש אלא אם דבר מה הסיט את תשומת לבו ובמקרה זה קיומו של טלפון נייד המונח על ירכה של הנאשמת יש כדי להסביר את הורדת המבט החריג אשר לכד את תשומת ליבו של השוטר, כאמור.

8. ברם, לעניין האחיזה בטלפון בעזרת אצבעותיה של הנאשמת מוכן אני להניח לטובתה כי לא אחזה באמצעות ידה בטלפון שכן בנקודה זו גרסת השוטר אינה עולה על גרסת הנאשמת ומאחר ומדובר במשפט פלילי אניח לנאשמת ליהנות מספק זה.

9. מוצא אני להרחיב לעניין אמינותו של השוטר, תשובותיו במהלך החקירה הנגדית לא היו מתחמקות, במקומות בהם לא היה בטוח ענה תשובות כאלו הגם שלא היו נוחות עבורו, לדוגמה כשנשאל מדוע לא ציין את מספר הטלפון הנייד של הנאשמת למרות שביקש אותו הודה כי בדרך כלל אכן הוא רושם אך אינו זוכר מה קרה במקרה זה ראה עמ' 4 ש' 20-23, כך היה גם כאשר נשאל לעניין מצלמת גוף שנטען שנשא על גופו, לא הכחיש כי ייתכן והייתה עליו מצלמה לא זכר האם המפגש צולם אם לאו ולבסוף שיער כי המפגש לא צולם ראה מעמ' 4 ש' 25 לפרוטוקול ומתשובותיו כפי שעולה מהמסמך המשלים אשר צורף לתיק לבקשת הנאשמת. לפיכך אני למד כי השוטר עשה ככל יכולתו להיצמד לדברים אותם הוא כתב ויודע ולא ניסה לצקת תוכן יש מאין כדי לחזק את גרסתו דבר המלמד על אמינות כפי שצינתי לעיל.

10. הנה כי כן קבעתי כי בזמן שהנאשמת נהגה את רכבה, טלפון נייד היה מונח על ירכה ומבטה היה מופנה לעברו, האם עובדות אלו מבססות את העבירה בה הואשמה, לטעמי התשובה חיובית ולהלן הסברה.

11. תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה קובעת:

"חובה להחזיק בהגה או בכידון:

(א) נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.

(ב) (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;

(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (s.m.s).

(2) בתקנת משנה זו -

"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון,

הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;

"טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג"

התקנה קובעת כי הנהג לא יאחז בטלפון הנייד ולא ישתמש בו אלא באמצעות דיבורית.

לא יאחז המשמעות לטעמי אינה מתחילה ומסתיימת באחיזה באמצעות היד גם אברהם אבן שושן לא ייחד את המילה "אחיזה" באחיזה באמצעות היד בלבד (ראה ערך המילה אחיזה במילון אבן שושן), דהיינו הנחת הטלפון, כאשר הדבר האוחז בו הוא חלק מהגוף, אינו על פי התקנה, לדוגמה אחיזת טלפון באמצעות הצמדתו אל האוזן באמצעות הכתף ללא אחיזת יד, או במקרה שלנו אחיזת הטלפון באמצעות הירך, פרשנות התקנה לעניין זה נתמכת בצירוף המילים "אלא באמצעות דיבורית" וכאשר אין דיבורית אז בהגדרת המילה "דיבורית" נרשם "התקן המאפשר שימוש ללא אחיזה" ובמקרה ואין התקן ועדיין מבקשים לעשות שימוש בטלפון אזי "יונח ברכב במקום המונע את נפילתו". בעניינו הטלפון היה מונח על הירך או ניתן לומר נאחז על ידי הירך.

12. גם שימוש בטלפון התקיים במקרה זה, שהרי קבעתי כי מבטה של הנאשמת מופנה היה אל עבר הטלפון מבט אל הטלפון תוך כדי נהיגה כאשר האחזה בו אינה על פי התקנה מהווה שימוש, שכן למבט יכול ויהיו לו סיבות רבות שכולן בעיני מהוות שימוש, כגון צפייה בהודעת טקסט נכנסת, שימוש בטלפון לצורך לימוד מה השעה, שימוש בטלפון לצורך צפייה בהודעת טקסט נכנסת או מבט על מנת לראות מי מתקשר הפרשנות צריכה להיעשות על פי "הגשמת מטרתו הבסיסית של החוק" "חוק פלילי יש לפרש על פי לשונו ועל פי תכליתו" ראה ע"פ 2103/07 אביהו הורוביץ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו).

ומה תכליתה של התקנה אם כך, ראה לעניין זה דבריו של כבוד השופט רענן בן יוסף בעפ"ת (ת"א) 9847-04-13 (פורסם בנבו):

"תכליתם של דיני התעבורה, הפקודה ותקנותיה, הוא להגן על שלומם ובטיחותם של עוברי הדרך באופן מרבי וזאת תוך יצירת אפשרות לתנועת כלי הרכב ועוברי הדרך לנוע ביעילות. תכליתה של תקנה 28(ב)

במסגרת התכלית הכללית, הינה להבטיח את שליטתו של האוחז בהגה או בכידון ברכבו, בכך שלא יסיר ידיו מהם לצורך תפעול מכשיר הטלפון וכי המכשיר יונח באופן יציב המונע את נפילתו והצורך להגיב לכך. "

13. לעניין זה יש לראות את תשובת הנאשמת לשאלת התובע, לדבריה גם אם הטלפון היה נופל מה כבר יכול היה לקרות, תשובה זו חוטאת לתכלית החקיקה, מפאת חשיבות הדברים אביא את ציטוטם ראה שם בפרוטוקול בעמ' 6 ש' 24-26,

**"ש. אם נסעת במהירות גבוהה והטלפון נמצא על הרגל הוא לא יפול.
ת. לא. עובדה שהוא לא נפל. מדגימה איך הטלפון היה על הרגל. גם אם
הוא היה נופל מה היה קורה? נפלו לי דברים ברכב אז מה, אז נפלו, מה זה
אומר.**

דברים ברכב לא אמורים ליפול ובוודאי לא טלפון נייד שהרי זו תכלית החקיקה אשר קובעת שהטלפון צריך להיות **"במקום המונע את נפילתו"** דבר שלא התקיים במקרה זה.

14. כשלעצמי אני סבור כי הפרשנות לאמור בתקנה "א) **לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;**" צריכה להיות שאין לאחוז בטלפון נייד בזמן נהיגה בלי קשר לשימוש בו ולא כי אחיזה ללא שימוש אינה מהווה עבירה או שימוש ללא אחיזה אינו מהווה עבירה, קרי לטעמי:

1. **אין לאחוז בשום צורה שהיא טלפון נייד תוך כדי נהיגה.**

2. **אין לעשות שימוש בטלפון נייד מקום בו הוא לא נמצא במתקן קבוע או מונח במקום המונע את נפילתו.**

מכיוון שבמקרה זה קבעתי כי גם הייתה אחיזה וגם נעשה שימוש הרי שדברים אלו הנם מעבר לנדרש.

15. הנאשמת סמכה בסיכומיה על פסקי דין רבים אשר תומכים לטעמה בטענותיה, לטענתה היה על השוטר לרשום את מספר הנייד ותיאור הנייד כעולה מפסק דינו של בית המשפט העליון **ברע"פ 6487/12** הכוונה שם, לפי ידידי, הייתה כי כאשר מעדות השוטר ניתן היה להבין כי הוא מבחין בשימוש בטלפון באופן שנהג משוחח תוך כדי שהטלפון מוצמד לאוזנו, ראוי לרשום את מספר הטלפון וסוגו על מנת שניתן יהיה לאשש או להפריך את קיומה של השיחה באמצעות פירוט השיחות. ברם, בענייננו השימוש לא היה בדיבור ואין רלוונטיות במקום בו קיימת הסכמה לעניין הימצאותו של הטלפון על הירך וכפי שקבעתי השימוש היה במבט אל עבר הטלפון ולא בקיום שיחה.

16. הנאשמת הפנתה לעפ"ת 9847-04-13 **תומר ברין נ' מ"י**, שם קבע כבוד השופט רענן בן יוסף כי מקובל עליו שימוש בטלפון נייד יכול שיהיה כל דבר אשר אופייני לשימוש בטלפון נייד כפי שאכן סבר בית משפט זה, כמו כן נקבע כי אחיזת הטלפון באמצעות קסדת אופנוע בצמוד לאוזן נחשבת אחיזה בקשר עם האמור בתקנה והדבר

משתלב היטב עם הפרשנות כי אחיזת טלפון בעזרת הירך הנה אחיזה בהתאם לתכלית התקנה, שם זוכה הנאשם כי לא הוכח השימוש, באשר לעניינו אנו הרי שקבעתי כי נעשה שימוש, כאמור, לעניין זה ראה דבריו:

"שאלה נוספת העולה הינה האם הנחת הטלפון כשלעצמה בין הקסדה לאוזן או ללחי הרוכב ללא שימוש בו, יש בה סתירה לאמור בתקנה 28(ב)(1)(א) - כלומר, היש לראות בהחזקת הטלפון שם אחיזה, אך הנני סבור כי אף פרשנות זאת מרחיקת לכת. פרשנות זו אינה מתיישבת עם הוראת סעיף 34.כא לחוק העונשין. עיון בלשון התקנה מחייב קביעה שכוונת מחוקק המשנה הייתה במונח אחיזה, אחיזה ביד, או בדרך דומה פונקציונאלית כגון אחיזתו בין כתף לראש (ראה לעניין זה רע"פ 4534/99 יהודה זינגר נ' מדינת ישראל [לא פורסם, [פורסם בנבו], מיום 11.07.1999]) או אף אחיזה בקסדה תוך שימוש במכשיר."

17. עוד הפנתה הנאשמת לתת"ע 2167-12-17 שם קבע כבוד השופט בכר כי עבירת השימוש בטלפון הנייד יכולה להתגבש רק מעצם אחיזתו, במקרה ההוא בשונה ממקורנו אנו זוכה הנאשם שכן נקבע כי לא הוכח לא האחיזה ולא השימוש ראה דבריו של כבוד השופט הבכיר יעקב בכר:

"אמנם, השימוש בטלפון והן אחיזה בו ללא כל שימוש מהוות עבירה לפי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות ואין כל צורך להוכיח מהו השימוש המסוים, אותו ביצע הנהג בטלפון בזמן הנהיגה ברכב, אם בכלל ביצע שימוש כזה. המדובר בשני איסורים נפרדים ועצמאיים - אחיזה ו-שימוש בטלפון הנייד בזמן הנהיגה (רע"פ 10020/16 ברוך בן יוסף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.04.2018). עם זאת, במקרה שלפנינו הנאשם לא אחז בטלפון בשעת הנסיעה (כך מעדות הנאשם ומדו"ח הפעולה ואין חולק על כך) ואף לא ביצע בו שימוש, כפי שהוסבר לעיל."

18. בתת"ע (ת"א) 4299-06-19 מ"י נ ג דוס זיכה כבוד השופט הבכיר ישראל ויטלסון את הנאשם כאשר קבע כי קיימת גרסה מול גרסה ולא כפי עניינו.

בתת"ע (ב"ש) 8125-12-18 מ"י נ' דהן המחלוקת סבבה סביב השאלה האם מדובר בטלפון או בארנק ובית המשפט קבע כי קיים ספק בעניין זה.

בתת"ע (ב"ש) 11253-03-19 מ"י נ' כהן זיכה סגן הנשיא כבוד השופט אלון אופיר את הנאשם שכן קבע כי מדובר בגרסאות שוות.

בתת"ע (ת"א) 1596-10-19 מ"י נ' זיגר זיכתה כבוד השופטת שרית קריספין את הנאשם שכן הנאשם הציג

סרטון שיש בו כדי לסתור את גרסת השוטר.

19. עוד אני מוצא להתייחס לטענתה של הנאשמת כי יכול ומצלמת הגוף של השוטר צילמה את המפגש ביניהם, ראשית אין ודאות האם אכן קיים סרט, שנית אם קיים סרט הרי שהוא עוסק במפגש בין השוטר לאזרח ומפגש זה לא התרחש עד לעצירתה של הנאשמת. לעניין הדין והדברים של הנאשמת והשוטר לא שללתי את גרסתה מחד גיסא ומאידך גיסא הם אינם רלוונטיים לקביעות העובדה שמבוססות על המוסכם כי הטלפון היה על הירך ועל קבלת גרסת השוטר כי הנאשמת הביטה אל עבר הטלפון. עוד אציין כי גם אם היה קיים סרטון הרי שגם אז יש לבחון את עוצמת הראיות ורלוונטיות הסרטון, וכאמור, קיבלתי את דברי הנאשמת בכל הקשור למה שהסרטון יכול היה לתעד אם בכלל צולם כזה.

לעניין זה מוצא אני להזכיר כי התביעה אינה חייבת לספק את הראיה המקסימלית אלא ראיות המספיקות כי לבסס הרשעה על אף שאין המדובר בראיה המקסימלית ראה לעניין זה ע"פ 70237/07, **אדרי נגד מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] :

"כידוע, שיטת המשפט הישראלית, אינה דורשת את הבאתה של הראיה המקסימלית (ראה: ע"פ 4384/93 אילן מליקר נ' מדינת ישראל (לא פורסם) [פורסם בנבו] 25.5.94), "ברם, היעדרה של ראיה "מכסימלית" אינו שולל את יכולת התביעה להוכיח את המוטל עליה, שהרי די שהטעון הוכחה יוכח באמצעות ראיה מספקת. במילים אחרות, בית המשפט יכול להכריע את דבר אשמו של נאשם על סמך הראיות שבפניו"

20. כאמור משקבעתי כי הטלפון הנייד נאחז או לשון אחר לא היה מונח במקום המונע את נפילתו כלשון התקנה ונעשה בו שימוש הרי שאני מרשיע את הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תש"פ, 14 יולי 2020, במעמד הצדדים